Începu să se gîndească de pe acum în ce fel să procedeze :

„Va trebui să le trimit prin cineva. Dar ce caraghios să trimiți daruri propriilor tale picioare! Și ce nostimă o să fie adresa :

Domniei Sale
Piciorului Drept al Alicei,
La Gura Sobei,
Lîngă Vătrai.

(Din partea Alicei cu toată dragostea.)

Vai de mine, ce prostii îmi trec prin cap!"

În aceeași clipă se lovi cu capul de tavanul sălii, căci în timp ce se gîndea așa, trecuse de nouă picioare în înălțime. Se repezi deci să bage cheița de aur în broasca ușiței care dădea spre grădină.

Biata Alice! Iarăși era prea mare ca să poată trece pe ușă. Nu-i mai rămase altceva de făcut decît să se culce pe o parte și să privească în grădină cu un ochi, căci de trecut pe ușă nici vorbă! Foarte amărîtă, se așeză pe jos și începu din nou să plîngă.

„Mă mir că nu ți-e rușine — își spuse Alice — fată tine (asta cam așa era!) și să plîngă! Te rog să încetezi i

Dar ea plîngea mai departe, vărsînd potop de lacri se trezi cu o baltă întreagă în jurul ei, adîncă de vr degete și care ajungea pînă în mijlocul sălii.

Deodată auzi din depărtare un tropăit ușor și își ș pede ochii, ca să vadă cine vine. Era iepurele alb, elegant și ținînd într-o mînă o pereche de mănuși albe de căprioară și în cealaltă un evantai mare. Venea î mormăind:

— Vai, ducesa! Ah, ducesa! Ce-o să se mai înfuri fac să aștepte!

Alice se simțea atît de nenorocită, încît era gata ajutor de la oricine și de aceea cînd se apropie iepure începu sfioasă:

— Te rog, domnule...

Iepurele tresări atît de tare, încît scăpă mănușile de căprioară și evantaiul și o luă la goană, fugind cît picioarele, pînă se făcu nevăzut în întuneric.

Alice ridică mănușile și evantaiul și deoarece e cald în sală, își tot făcea vînt, spunîndu-și în sinea ei

„Ciudate lucruri se mai întîmplă azi! Și cînd mă g ieri toate erau la locul lor! Mă întreb dacă nu m-a cineva în timpul nopții. Ia să vedem: oare eram ace m-am trezit azi dimineaţă? Parcă-mi vine-a crede simțit cam altfel ca de obicei. Dar dacă nu mai sînt atunci cine sînt? Ei, vezi, asta n-aș putea să spun!"

Alice începu să-și prefire prin minte toți copiii p cunoștea și care erau de aceeași vîrstă cu dînsa, ca dacă nu cumva a fost schimbată cu vreunul din ei.